
Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Θεόδωρος Κουδούνας – istos.net.gr 2021

1.

Ανεξαρτήτως από το πόσο συμφωνεί ή διαφωνεί κάποιος από την ιδεολογία, τη βιοθεωρία ή και την κοσμοθεωρία ενός ετέρου, για να υπάρξει οποιαδήποτε ανταλλαγή απόψεων που θα προσδώσει κάποια ελάχιστη αξία στο χρόνο που θα αφιερωθεί σε αυτήν, προϋπόθεση και βασικός συντελεστής επιρροής είναι η αμοιβαία διάθεση ειλικρινούς αφήγησης των πεποιθήσεων.

Αυτή καθαυτή η ειλικρίνεια προκύπτει από την ύπαρξη ηθικής και αξιοπρέπειας ως θεμελιώδους ουσίας του χαρακτήρα ενός ανθρώπου. Ένας τέτοιος χαρακτήρας με φυσικό και ενστικτώδη τρόπο αναζητά την αλήθεια, είτε είναι βολική είτε δυσάρεστη. Κατηγορηματικά μπορούμε να ισχυριστούμε ότι στη χώρα μας, από την εποχή της μεταπολίτευσης και εντεύθεν, εκλείπουν παντελώς τέτοιοι χαρακτήρες από το «πολιτικό προσωπικό» που με «αυταπάρνηση» και «αγωνιστικό πνεύμα» ως αυτόκλητος σωτήρας ανέλαβε το επικό ανθρωπιστικό έργο να διασώσει τη χώρα (αλήθεια από τι;) και να την οδηγήσει στο δρόμο της δικαιοσύνης και της δημοκρατίας.

Θυμηθείτε τα «late seventies» και όλη τη δεκαετία του '80 όταν όλοι οι τηλεοπτικοί δίαυλοι φιλοξενούσαν δεκάδες πολύωρες «ενημερωτικές» εκπομπές σε καθημερινή βάση. Όταν το ντόπιο νοήμον κοινό παρακολουθούσε με ποδοσφαιρικό φανατισμό τους διάφορους μαιντάνους και πιγκουίνους των πολιτικών πάνελ.

Πόσες χιλιάδες προβλέψεις, πόσες δεκάδες χιλιάδες αερολογίες, εκατομμύρια ανακρίβειες εκστομίστηκαν ανάμεσα σε βλακώδεις κοκορομαχίες στο όνομα της 3ης ελληνικής δημοκρατίας. Δεκάδες χιλιάδες ώρες καταστροφικής βλακείας εξέτρεφαν βουλευτές, δημοσιογράφους, παρατρεχάμενους και λοιπούς σωτήρες. Το νοήμον κοινό τους τάιζε με τα χρήματά του (από όπου και αν προέρχονταν (sic)) και αυτοί τάιζαν το νοήμον κοινό με κοινοβουλευτικά απόβλητα.

Αυτό το κοινωνικό φαινόμενο, μοναδικό σε ένταση στη χώρα μας άρχισε σταδιακά να φθίνει εξ' αιτίας του εντεινόμενου ζόφου της καθημερινότητας των ψηφοφόρων. Οι θεσμοί αντέδρασαν και μετρίασαν τη δόση της βλακείας αλλάζοντας ταυτόχρονα τη συσκευασία. Νέα πρόσωπα, «φρέσκιες» ιδέες, προοδευτικές πολιτικές για να συντηρήσουν το κλίμα και να κρατούν πνευματικά εγκλωβισμένους τους «ολιγώτερον δυνάμενους».

Ένας νουνεχής και ψύχραιμος άνθρωπος θα έκανε στον εαυτό του μία ερώτηση: Τουλάχιστον όλες αυτές οι δεκάδες χιλιάδες ώρες τηλεοπτικής πρόζας απέφεραν κάτι θετικό για τη χώρα; Έστω κάτι θετικό, κάτι ηθικό για το πολιτικό σύστημα; Αυτή την ερώτηση κάνω στον εαυτό μου και δεν βρίσκω το παραμικρό. Αυτή την ερώτηση απευθύνω και προς υμάς μήπως γνωρίζετε κάτι. Ηγετική θέση στις πολιτικές τηλεοπτικές παραστάσεις της μεταπολίτευσης κατείχε και κατέχει η αριστερά.

Οι πολυπληθείς εκπρόσωποί της προβάλλουν διαχρονικά την ευαισθησία τους για τους οικονομικά αδύνατους και τους ευπαθείς, την ειλικρινή διάθεσή τους για κοινωνική δικαιοσύνη, ελευθερία και

ισονομία, καθώς και την απόφασή τους να αγωνίζονται για κάποιες αξίες καταγγέλλοντας οτιδήποτε δεν είναι αριστερό. Σφυρηλάτησαν συστηματικά με τα λόγια την εικόνα του ευαίσθητου και ηθικού ανθρώπου.

Όμως άλλο να το δηλώνεις και άλλο να είσαι. Ο ηθικός και αξιοπρεπής άνθρωπος ζει σύμφωνα με τις αξίες του.

Επί παραδείγματι αυτός που καταγγέλλει τον πλούτο και την οικονομική ανισότητα έχει ταυτόχρονα επιλέξει να ζήσει τη ζωή των αδικουμένων και να αγωνιστεί ανάμεσά τους. Τουλάχιστον στη χώρα μας κάτι τέτοιο δεν συνέβη ποτέ. Οι εκπρόσωποι της αριστεράς παραδόξως (;) για τους εαυτούς τους έχουν διαφορετική αντίληψη διαβίωσης.

Ο κατάλογος που ακολουθεί είναι διαφωτιστικός:

Βούτσης Νικόλαος: 12 ακίνητα (7 διαμερίσματα στην Κηφισιά).

Κουρουμπλής Παναγιώτης: 18 ακίνητα, 9 αποθήκες, 4 γκαράζ και 3 αυτοκίνητα

Βαλαβάνη Όλγα – Νάντια: 15 ακίνητα, 800 χιλιάδες καταθέσεις, μετοχές, τρία αυτοκίνητα.

Δούρου Ρένα: 9 ακίνητα με περίπου δυο χρόνια εργασία στο Δημόσιο.

Κουράκης: 6 ακίνητα, 100 χιλ. ευρώ στην Τράπεζα.

Κοντολής Χαράλαμπος – Σταύρος: 7 ακίνητα, 100 χιλ. ευρώ σε καταθέσεις.

Κριτωτάκης Μιχαήλ: 10 ακίνητα 100% δικής του ιδιοκτησίας, συνδικαιούχος σε περίπου 25 άκονα

Μητρόπουλος Αλέξης: 12 ακίνητα

Φωτίου Θεανώ πανεπιστημιακός: 11 ακίνητα , εκ των οποίων 1 διαμέρισμα στο Λονδίνο, 100 χιλ. στερλίνες στην NATWEST.

Αλεξόπουλος Απόστολος: 11 ακίνητα, 100 χιλ. ευρώ σε τραπεζικές καταθέσεις.

Καφαντάρη Χαρούλα: συνταξιούχος της Εθνικής: 5 ακίνητα 100% δικής της ιδιοκτησίας και συνδικαιούχος σε άλλα 7, περίπου 100 χιλιάδες ευρώ στην τράπεζα.

Γεροβασίλη Όλγα: 8 ακίνητα.

Καραγιαννίδης Χρήστος: ιδιωτικός υπάλληλος – συνδικαλιστής!: 8 ακίνητα.

Χατζηλάμπρου Βασίλης τεχνικός νοσοκομείου- συνδικαλιστής!: 11 ακίνητα.

Γάκης Δημήτριος: 5 ακίνητα 100% δικής του ιδιοκτησίας, συνδικαιούχος σε άλλα 18 ακίνητα κατά 37,5%, υπάλληλος ΟΤΕ, πρώην μέλος του ΚΚΕ!

Αποστόλου Ευάγγελος: 8 ακίνητα, 350.000 ευρώ σε καταθέσεις.

Γεωργοπούλου – Σαλτάρη Έφη: 5 ακίνητα, καθηγήτρια μέσης εκπαίδευσης.

Διακάκη Μαρία: Φαρμακοποιός 5 ακίνητα.

Αμανατίδης Ιωάννης: δάσκαλος, 2 ακίνητα, 400.000 σε μετοχές, 50.000 σε μετρητά.

Χαραλαμπίδου Δέσποινα: 11 ακίνητα, έμπορος -συνδικαλίστρια – πρώην μέλος ΚΝΕ – ΚΚΕ.

Γαϊτάνη Ιωάννα: 5 ακίνητα, συνδικαιούχος σε άλλα 4 ακίνητα. Μέλος της τροτσκιστικής οργάνωσης ΟΣΕ, στέλεχος της ΔΕΑ, από τα ιδρυτικά μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, μέλος της Πρωτοβουλίας Γυναικών Ενάντια στο Χρέος και τα Μέτρα Λιτότητας.

Τριανταφύλλου Μαρία: 5 ακίνητα, Εργάζεται στην ιδιωτική εκπαίδευση. Συνδικαλίστρια, πρώην μέλος της ΚΝΕ.

Κοδέλας Δημήτρης: 5 ακίνητα 100% δικής του ιδιοκτησίας, συνδικαιούχος σε άλλα 8. γεωπόνος. Δραστηριοποιήθηκε στο φοιτητικό κίνημα, όπως και στο αντιπολεμικό και αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα.

Μαντάς Χρήστος: 12 ακίνητα.

Μιχαλάκης Νίκος: 17 ακίνητα.

Σαμοΐλης Στέφανος: 16 ακίνητα.

Θεοπεφτάτου Αφροδίτη: Συνδικαιούχος σε 9 ακίνητα.

Συρμαλένιος Νίκος: συνδικαιούχος σε 17 ακίνητα. Υπάλληλος του υπουργείου Οικονομικών.

Σταθάκης Γεώργιος: 11 ακίνητα, 500.000 ευρώ σε καταθέσεις, 380.000 σε αμοιβαία εξωτερικού. Είχε αμετάκλητο βούλευμα του συμβουλίου εφετών να δικάσσει για κακούργημα για κομπίνες εκατομμυρίων στο πανεπιστήμιο.

Δερμιτζάκης Κωστής: 18 ακίνητα.

Δραγασάκης Γιάννης: 6 ακίνητα, 150.000 σε καταθέσεις.

Πετράκος Θανάσης: 8 ακίνητα. Μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΣΥΝ και της Πανελλαδικής Συντονιστικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ.

Αιχάν Καρά Γιουσούφ: 7 ακίνητα, συνδικαλιστής μειονότητας.

Σταμπουλή Αφροδίτη: 13 ακίνητα, γυναικολόγος, συμμετείχε στο κίνημα των καταλήψεων κατά του Ν. 815 ενταγμένη στη Β' Πανελλαδική και στις Συσπειρώσεις. Είναι μέλος της ΑΚΟΑ, του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, του Δικτύου Γυναικών ΣΥΡΙΖΑ και της δημοτικής Κίνησης «Διάβαση Πεζών».

Είναι ένα απόσπασμα ενός μεγάλου καταλόγου ενώ τα ανωτέρω αποτελούν άκριτη αποδοχή των δηλώσεων αυτών των ιδίων. Προφανώς οι αγωνιστές και οι μπροστάρηδες της αριστεράς έχουν κρατήσει διαφορετικό τρόπο ζωής για τους εαυτούς τους σε σχέση με την τραγική καθημερινότητα των βιοπαλαιστών που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν. Το να είσαι άδικος με τους άλλους, να ζεις ως προνομιούχος και να μην σε ενδιαφέρει είναι απλώς ανηθικότητα. Το να ζεις ως προνομιούχος και να εμφανίζεσαι ως υποστηρικτής των αδυνάτων και ενίοτε να επωφελείσαι οικονομικά, πολιτικά και ψυχολογικά από αυτό είναι κυριολεκτικά αχαράκτιστο!

Το ερώτημα που αναπόδραστα ανακύπτει είναι ποιοι πρέπει να αισχύνονται περισσότερο, αυτοί που καθοδηγούν την αριστερά ή αυτοί που στηρίζουν τους καθοδηγητές; Δυστυχώς δεν αισχύνονται ούτε οι μεν ούτε οι δε!

2.

Από την εποχή της μεταπολίτευσης και εντεύθεν άρχισε να προπαγανδίζεται σε ευρεία κλίμακα ανάμεσα στους νεοέλληνες η αντίληψη ότι η αριστερά επιδιώκει την εν γένει ισότητα ενώ κόπτεται για την ατομική ελευθερία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτό σημαίνει ότι αποδέχεται την ισονομία και επιθυμεί να έχουν όλοι ίσες ευκαιρίες ώστε να εκφράσουν ανεπηρέαστα τις απόψεις τους. Επίσης αποδέχεται τις αποφάσεις της πλειοψηφίας, ακόμη και όταν αυτή αποφαίνεται με τρόπο που δεν συνάδει με τους ισχυρισμούς των αριστερών. Συμβαίνει όμως αυτό στην πράξη;

Τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, με την ακατανόητη ανέχεια και ενίοτε τη συμβολή των φιλελευθέρων, η αριστερά κυριάρχησε στο πεζοδρόμιο των μεγάλων πόλεων της χώρας. Με πρωτοφανή οργάνωση και στρατιωτική πειθαρχία ξαμόλησε στελέχη, ινστρούχτορες και πιόνια κηρύσσοντας ένα γενικευμένο κοινωνικό και ιδεολογικό πόλεμο. Όταν οι φιλελεύθεροι έπνιγαν κάθε εθνική και πατριωτική φωνή και χάιδευαν το ΚΚΕ και τα εκτρώματα που γεννήθηκαν από αυτό, η αριστερά βάδιζε βάσει σχεδίου. Παράλληλα με το πεζοδρόμιο στόχος ήταν και τα ΜΜΕ.

Κομμουνιστές και σοσιαλμαρξιστές είχαν ήδη διεισδύσει σε θέσεις διοίκησης, τεχνικών και δημοσιογράφων. Ιδιαίτερα ήλεγχαν πλήρως τις συνδικαλιστικές παρατάξεις. Ο έλεγχος των συνδικαλιστικών παρατάξεων επεκτάθηκε και σε όλους τους τομείς του δημόσιου τομέα, γεγονός που η χώρα πλήρωσε πανάκριβα και ακόμα πληρώνει. Σε κάποιες περιόδους της μεταπολίτευσης το μόνο μη αριστερό κοινοβουλευτικό κόμμα ήταν η Ν.Δ.

Στα τηλεοπτικά πάνελ οι εκπρόσωποι της αριστεράς ήσαν σχεδόν πάντοτε πλειοψηφία, καθότι ο αριθμός των κομμάτων της αριστεράς ήταν μεγάλος. Υπήρξαν επιθετικοί, αδιάλλακτοι, θρασεείς και αλαζόνες.

Αντιμετώπιζαν οποιοδήποτε ζήτημα και οποιονδήποτε συνομιλητή με τακτικές αγκιτάτσιας, χωρίς επιχειρηματολογία και με ιεροεξεταστικό ύφος. Δυστυχώς αυτές οι μεθοδεύσεις που ταιριάζουν σε φελλαχολαούς έπιασαν τόπο και επηρέασαν ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας. Για κάποιους έγιναν μόδα και για άλλους ιδεολογική τρομοκρατία. Οι κάθε λογής αριστεροί έλεγαν ό, τι ήθελαν, κατηγορούσαν και υπαινίσσονταν ό, τι τους βόλευε.

Το χειρότερο όμως ήταν ότι εν τοις πράγμασιν επέλεγαν τους συνομιλητές τους. Πολλοί είμαστε μάρτυρες αποχωρήσεων διαφόρων αριστερών από εκπομπές πολιτικού περιεχομένου επειδή δεν τους άρεσε η παρουσία κάποιου στην ομήγυρη. Δηλαδή απαιτούσαν να θέτουν το πλαίσιο της συζήτησης καθώς και να εγκρίνουν τα φυσικά πρόσωπα. Αυτή η τακτική ακολουθήθηκε και σε όλα τα fora. Συνδικαλιστικές συγκεντρώσεις, ομοσπονδίες, περιφερειακά και δημοτικά συμβούλια. Για δεκαετίες δεν υπήρχε Εθνική και Πατριωτική φωνή στη χώρα.

Ήταν απαγορευμένη από όλους. Λοιπόν, η αριστερά ενδιαφέρεται για ισονομία και ίση μεταχείριση; Επιθυμεί την κάτω από ίσες ευκαιρίες λογική αντιπαράθεση; Ακριβώς το αντίθετο.

Και όμως η αριστερά εξακολουθεί να αυτολιβανίζεται για το ήθος της και το «δημοκρατικό» της DNA! Αυτή η αρρωστημένη κατάσταση συνεχίζεται και σήμερα βασισμένη σε ένα ρετρό παρακμιακό ύφος με ένα μίγμα σχιζοφρένειας και θρησκευτικού φανατισμού.

Παραθέτουμε λίγα παραδείγματα:

Στις 9/9/2015 στην εκπομπή της ΕΡΤ1 «Στην τελική ευθεία για τις κάλπες» αποχώρησε ο Πάνος Σκουρλέτης του ΣΥΡΙΖΑ επειδή ο Μανώλης Κεφαλογιάννης της Ν.Δ. του απάντησε με το ίδιο ύφος. Η συζήτηση ήταν «δύσκολη» για τον Σκουρλέτη και τη συνέχεια την έδωσε η «Αυγή» γράφοντας: «Με ένα χυδαίο υβρεολόγιο προσήρθε η Ν.Δ. σε έναν ούτε κατ' επίφαση πολιτικό διάλογο αποκαλύπτοντας το πάλοι ποτέ «μάγκικο» και «τραμπούκικο» πρόσωπό της. Ξεκίνησε να επαίρεται ότι ο ίδιος έχει εξαιρετικές σπουδές στο London School of Economics ενώ απευθυνόμενος στον κ. Σκουρλέτη του είπε «δεν ξέρω, τι σκατά έχετε κάνει, εσείς». «Είστε ανόητος» επανέλαβε πολλές φορές. «Πρέπει να σκύβετε το κεφάλι για τις ψευτιές που λέτε». «Είστε απατεώνες και ψεύτες πολιτικοί». Ευτυχώς που υπάρχει το βίντεο και καταδεικνύεται η πραγματική στιχομυθία.

Στις 24/1/2015 ο Παναγιώτης Λαφαζάνης αποχώρησε πριν βγει στον αέρα σε εκπομπή του ΣΚΑΙ διότι θεώρησε το πάνελ εχθρικό, όπως και την παρουσιάστρια. Δηλαδή το πάνελ δεν ήταν συμβατό με τις προτιμήσεις του.

Η «καλλιτέχνισ» Νατάσα Μποφίλιου ευχήθηκε δημόσια σε όσους ψήφισαν εθνικιστικό κόμμα να πεθάνουν από καρκίνο. Εξαιρετικό ήθος. Αργότερα δήλωσε ότι πολύ περισσότεροι από αυτούς που ψήφισαν είναι «φασίστες» και ότι δεν μετανιώνει για τη δήλωσή της.

Τα παραδείγματα της αλαζονείας, του φθόνου και της μισαλλοδοξίας εκ μέρους της αριστεράς είναι χιλιάδες, ιδιαίτερα εναντίον ανθρώπων που δεν γνωρίζουν και δεν έχουν διαπράξει το παραμικρό παράπτωμα, πέραν του να ασπάζονται ιδέες που δεν αρέσουν στους αριστερούς.

3.

Ο μαρξισμός είναι η πηγή έμπνευσης κάθε «συνειδητοποιημένου» αριστερού που δηλώνει ότι δεν πιστεύει απλά στον κομμουνισμό αλλά είναι κομμουνιστής. Μία τέτοια δήλωση ενέχει την εκπλήρωση ορισμένων προϋποθέσεων. Επί παραδειγματι την πεποίθηση ότι η συσσώρευση κεφαλαίου και ακίνητης περιουσίας σε άτομα και μη κρατικούς οργανισμούς είναι κοινωνική ασθένεια που πρέπει να εξαλειφθεί.

Είναι το οικονομικό εφελτήριο για την εκμετάλλευση των πολλών από τους λίγους. Βέβαια, κάποιοι αναθεωρητές ίσως να ανέχονται την ύπαρξη μίας μικρής ατομικής περιουσίας, ανάλογα με το πώς τα έχουν βολέψει στο μυαλό τους. Όμως, η κατοχή μεγάλης ακίνητης και κινητής περιουσίας εξακολουθεί να είναι ύψιστη αμαρτία. Ο μαρξισμός – λενινισμός δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί του. Και στη χώρα μας πολιτικά εκφράζεται από το «τιμημένο» ΚΚΕ.

Το κόμμα του λαού, που υπάρχει και αγωνίζεται για τα δικαιώματα των εργατών (τώρα τελευταία έγινε «εργαζόμενων»). Αν και θα δυσκολευτεί κανείς να βρει κάποιο όφελος για τους εργαζόμενους από το ΚΚΕ στην υπερεκατονταετή ιστορία του, ας κάνουμε έναν γρήγορο έλεγχο σε σχέση με την ιδεολογική του αυθεντικότητα.

Το ΚΚΕ άρχισε τις μπίζνες μετά τη νομιμοποίησή του κατά τη Μεταπολίτευση.

Ίδρυσε επιχειρήσεις, όπως το ταξιδιωτικό γραφείο Lev Tours που διοργάνωνε επισκέψεις στις χώρες του ανατολικού μπλοκ και κάποια βιβλιοπωλεία όπως η Σύγχρονη Εποχή η οποία τελευταία έχει ανανεωθεί. Στην ευρύτερη «επιχειρηματική» επιρροή του φαίνεται ότι ενέπιπταν και οι εμπορικές ανταλλαγές με τις χώρες του ανατολικού μπλοκ.

Οι επιχειρήσεις αυτές λειτουργούσαν εν ονόματι μελών του κόμματος, αλλά μετά τη δεύτερη διάσπαση του ΚΚΕ το 1991 σημειώθηκε σοβαρή οικονομική σύγχυση. Ορισμένες επιχειρήσεις περιήλθαν στην ιδιοκτησία στελεχών που αποχώρησαν. Υπήρξαν τότε επώνυμες καταγγελίες, σύμφωνα με τις οποίες εγκαταλείφθηκαν στην τύχη τους μικρομέτοχοι σε χρεωμένες επιχειρήσεις οι οποίοι προσπαθούσαν χωρίς καμία κομματική βοήθεια να επιβιώσουν οικονομικά. Η περίφημη Lev Tours λέγεται ότι «πέρασε στο άλλο στρατόπεδο» αφού ο ιδιοκτήτης της αποχώρησε από το ΚΚΕ.

Οι επιχειρηματικές δραστηριότητες του κόμματος εκτοξεύθηκαν ωστόσο με τη γνωστή Τυποεκδοτική, την εταιρεία που ιδρύθηκε πριν από 27 χρόνια στον Περισσό, στο περίφημο «Σπίτι του Λαού» όπως αποκαλείται το μεγαλοπρεπές ιδιόκτητο κτίριο στο οποίο εδρεύει το κόμμα. Αποκλειστικός σκοπός της επιχείρησης ήταν αρχικώς η έκδοση του «Ριζοσπάστη», της επίσημης εφημερίδας του ΚΚΕ, καθώς και των υπόλοιπων κομματικών εντύπων.

Στην πορεία του χρόνου εξελίχθηκε σε μία από τις μεγαλύτερες εκτυπωτικές επιχειρήσεις της Ελλάδας, εξοπλισμένη με υπερσύγχρονα εκτυπωτικά μηχανήματα. Το φθινόπωρο του 2001 αποφασίστηκε η ριζική αλλαγή προσανατολισμού της επιχείρησης. Τότε, όπως λέγεται, σε διευρυμένη σύσκεψη στον Περισσό με τη συμμετοχή και επιχειρηματιών του ιδιωτικού τομέα οι οποίοι διατηρούσαν στο παρελθόν ισχυρούς δεσμούς με το κόμμα, προτάθηκε να μετατραπεί η επιχείρηση σε οικονομικό αιμοδότη ολόκληρου του κόμματος και εν συνεχεία αν ήταν εφικτό να εισαχθεί και στο Χρηματιστήριο.

Το εγχείρημα πέτυχε και δύο χρόνια αργότερα τα οικονομικά της εταιρείας άρχισαν να πηγαίνουν από το καλό στο καλύτερο. Το 2006 αξιοποίησε πλήρως τον αναπτυξιακό νόμο που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ και εισέπραξε ενίσχυση ενός εκατ. ευρώ με την αιτιολογία ότι έτσι θα αναβαθμίσει την ποιότητα των προϊόντων της. Ορισμένες πληροφορίες από τραπεζικούς κύκλους υποστήριζαν εκείνη την εποχή ότι η υπαγωγή της Τυποεκδοτικής στον αναπτυξιακό νόμο έγινε με εξαιρετική ευκολία από τα υπουργεία Οικονομίας και Ανάπτυξης.

Επενδύοντας περίπου 6 εκατ. ευρώ η Τυποεκδοτική μετεγκαταστάθηκε στο Κρουονέρι Αττικής σε μια έκταση 18 στρεμμάτων, αφήνοντας τα υπόγεια του Περισσού στα οποία είχαν προκληθεί σοβαρές ζημιές από τις πλημμύρες του 1994. Οι επιχειρήσεις όμως – ακόμη και οι κομμουνιστικές – ανήκουν τυπικά σε κάποια πρόσωπα. Δεν μπορεί, σύμφωνα με τον νόμο, το ΚΚΕ να εμφανίζεται ιδιοκτήτης και της Τυποεκδοτικής. Τα πρόσωπα αυτά δεν είναι όποια κι όποια. Πρόκειται για ανώτερα «κόκκινα» στελέχη, τα οποία έχουν υπογράψει επαρκείς (νομικά) δηλώσεις ότι εκπροσωπούν το κόμμα για να αποφευχθούν προβλήματα ανάλογα με εκείνα που ανέκυψαν το 1991.

Όποιος συνταξιοδοτηθεί, αποπεμφθεί ή αποστρατευθεί δεν μπορεί να «πάρει» μαζί του την επιχείρηση. Πρόκειται για έμπιστα στελέχη που ανήκουν στην πανίσχυρη Οικονομική Επιτροπή η οποία διατηρεί όλα τα στοιχεία σαν επτασφράγιστο μυστικό, αποκλείοντας οποιαδήποτε «διαρροή» εκτός των αδύτων του Περισσού, γεγονός που έχει «μυθοποιήσει» την όλη υπόθεση των οικονομικών δραστηριοτήτων του ΚΚΕ.

Το 1992 επί κυβερνήσεως Κ. Μητσotάκη το υπουργείο Πολιτισμού αγόρασε από το ΚΚΕ το ιστορικό κτίριο της οδού Μπουμπουλίνας. Το κτίριο, γνωστό ως «κολαστήριο της Ασφάλειας», περιήλθε στο κόμμα μετά τη Μεταπολίτευση για συμβολικούς λόγους επειδή πολλά μέλη του βασανίστηκαν εκεί μέσα. Ουδείς γνωρίζει το ποσό που καταβλήθηκε. Λίγα χρόνια αργότερα ο συμβολισμός ξεπεράστηκε και το κόμμα αποφάσισε να το πωλήσει για να στεγαστεί το υπουργείο Πολιτισμού. Αγνωστο παραμένει ακόμη το ποσό της πώλησης.

Επιχειρηματίας που νοικιάζει χώρο ιδιοκτησίας του κόμματος όταν ζήτησε να γίνει μεταβίβαση της επιχείρησης που λειτουργούσε κλήθηκε να πληρώσει «αέρα» 100.000 ευρώ προκειμένου να ολοκληρωθεί η συναλλαγή όπως επιβάλλουν οι νόμοι της αγοράς. Και όταν έκπληκτος ρώτησε πώς θα καταβάλει το αιτούμενο ποσό, του ειπώθηκε «θα λάβεις αντίστοιχα κομματικά κουπόνια».

Το μεγαλύτερο μέρος των ακινήτων που διαχειρίζεται το ΚΚΕ προέρχεται από μέλη του κόμματος που κληροδοτούσαν την περιουσία τους όπως έπραξε και ο ιστορικός ηγέτης του κατά τη μεταπολιτευτική περίοδο Χαρ. Φλωράκης, ο οποίος «έγραψε» στο κόμμα το σπίτι του στο Χαλάνδρι.

Σε ορισμένες περιπτώσεις κληρονόμοι ηγετικών στελεχών είχαν διεκδικήσει την περιουσία που άφησαν οι πρόγονοί τους στο κόμμα προκαλώντας προστριβές οι οποίες λύθηκαν ή λύνονται με δικαστικό τρόπο. Τέτοια όμως προβλήματα φαίνεται ότι περιορίστηκαν τα τελευταία χρόνια, αφού οι τυπικοί ιδιοκτήτες των ακινήτων δεσμεύονται με ιδιωτικά συμφωνητικά ώστε να προστατεύεται η περιουσία του κόμματος από απρόβλεπτες καταστάσεις.

Κάθε φορά που τα τελευταία χρόνια ετίθετο στη Βουλή ζήτημα περισσότερης διαφάνειας στα κομματικά ταμεία, το ΚΚΕ ήταν κατηγορηματικό: «Τέτοιους ελέγχους εμείς δεν δεχόμαστε» είναι η επωδός των βουλευτών του, οι οποίοι επικαλούνται τις διώξεις που είχαν υποστεί «σύντροφοί» τους κατά το παρελθόν.

Η κτηματική περιουσία του ΚΚΕ δεν περιλαμβάνει μόνο το τεράστιο οικόπεδο, όπου είναι κτισμένο το συγκρότημα των κτιρίων της Κεντρικής Επιτροπής στον Περισσό (το Σπίτι του Λαού) και το διπλανό τυπογραφείο (ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗ).

Ούτε μόνο το επιβλητικό νεοκλασικό κτίριο στο κέντρο της Αθήνας -πίσω από το Πολυτεχνείο- όπου στεγάζεται η Κομματική Οργάνωση Αθήνας, για την ανακαίνιση του οποίου διετέθησαν ποσά της τάξεως των 100 εκατομμυρίων δρχ. Περιλαμβάνει ακόμη, σύμφωνα με μετριοπαθείς εκτιμήσεις, περισσότερα από 800 κτίρια και διαμερίσματα, διάσπαρτα σε διάφορες πόλεις, όπως επίσης και καλλιεργήσιμα κτήματα.

Πριν από κάποια χρόνια το ΚΚΕ μπήκε στο χώρο των ναυτιλιακών επιχειρήσεων, κυρίως με την «Τρανς-Οριεντ Σίπινγκ Κόμπανι», η οποία βέβαια κινείται επιχειρηματικά και απολαμβάνει όλες τις ειδικές ρυθμίσεις, που υπάρχουν στην Ελλάδα για την αποφυγή της καταβολής φόρου. Οι συναλλαγές της κυρίως ήταν με τις Ανατολικές Χώρες και ιδιαίτερα με τη Σοβιετική Ένωση. Το 1978 ιδρύθηκε η πρώτη μεγάλη εμπορική ανώνυμη εταιρεία του είδους (εισαγωγικό-εξαγωγικό εμπόριο), η οποία γρήγορα δημιούργησε γύρω της ένα σύνολο από μικρότερες επιχειρήσεις «δορυφόρους». Η επιτυχία της πρώτης (επιχείρησης) δημιούργησε αισιοδοξία.

Το 1981 ιδρύθηκε η δεύτερη μεγάλη εξαγωγική επιχείρηση, η οποία μάλιστα το 1987 απέκτησε και ένα εργοστάσιο στην περιοχή του Βόλου. Αυτή ασχολήθηκε κυρίως με προϊόντα μετάλλου. Γύρω από τις δύο αυτές επιχειρήσεις υπάρχει ένας αστερισμός μικρότερων. Μία εξ αυτών -ασχολούμενη με εμπορία φαρμακευτικών ειδών- επιβεβαίωσε μάλιστα το ρητό «το χρήμα δεν έχει ούτε χρώμα ούτε μυρωδιά. Η εταιρεία αυτή για χρόνια έσπαγε το εμπάργκο, που είχε επιβάλλει ο ΟΗΕ στη Νότιο Αφρική, στέλνοντας στο Γιοχάνεσμπουργκ μεγάλες ποσότητες φαρμάκων.

Στις 24/08/2013 ανακοινώνεται συμβόλαιο μεταβίβασης της εταιρείας του ΚΚΕ Ραδιοτηλεοπτική ΑΕ στον αγοραστή, την εταιρεία A-Orizon Ltd. με έδρα τη Λεμεσό και νόμιμο εκπρόσωπο τον δικηγόρο Αθηνών κ. Ιωάννη Μπούρα. Όλοι οι εργαζόμενοι στον τηλεοπτικό σταθμό απολύονται ενώ στο συμβόλαιο περιγράφεται πώς θα δοθεί το τίμημα των 3,7 εκατ. ευρώ (προκαταβολή 1,5 εκατ. ευρώ με επιταγή και τα 2,2 εκατ. ευρώ στο βάθος δεκαετίας), πώς θα εξοφληθούν οι υποχρεώσεις της αγοράστριας εταιρείας σε εργαζομένους αλλά και σε άλλους ασφαλιστικούς οργανισμούς και με ποιο τρόπο θα μεταβιβαστεί συνολικά η εταιρεία μετά τις 10 Σεπτεμβρίου 2013.

Υπάρχουν πλείστα ακόμη στοιχεία για την άκρατη καπιταλιστική δραστηριότητα του ΚΚΕ στο όνομα του «λαϊκού συμφέροντος». Δεν θα στηλιτεύσουμε το νομότυπο ή όχι της δραστηριότητας του «κόμματος του λαού». Δεν είναι αυτός ο σκοπός του παρόντος.

Θα καταγγείλουμε όμως την αλαζονεία, το θράσος και την αναισθησία αυτών των ανθρώπων. Εκμεταλλεύονται ιστορικές συγκυρίες για να αποκομίζουν οικονομικά οφέλη, τα οποία ουδείς γνωρίζει πως διανέμονται.

Εάν διατείνονται ότι το κόμμα αναπαριστά το κράτος τους και δικαίως ο πλούτος καταλήγει εκεί, τότε θα όφειλαν να διανείμουν τον πλούτο με διαφάνεια και δικαιοσύνη. Τα κέρδη σίγουρα δεν διανέμονται ούτε στον λαό που υποφέρει ούτε καν σε αυτούς τους ψηφοφόρους του κόμματος, από τους οποίους ζητείται επί πλέον ενίσχυση με κουπόνια.

Το ΚΚΕ, μήτρα όλου του θιάσου των αριστερών κομμάτων, συλλογικοτήτων και συμμοριών, το πρωί ορκίζεται στην καθαρότητα της ιδεολογίας και το απόγευμα κάνει σκληρές μπίζνες άκρατου καπιταλισμού. Εδώ θα προσθέταμε το χαρακτηριστικό της απόλυτης εξαπάτησης. Μήπως όμως όσοι εξακολουθούν να υποστηρίζουν το ΚΚΕ επιθυμούν να εξαπατώνται;

4.

Σε προηγούμενο άρθρο της σειράς που αφιερώνουμε στο «ήθος» της αριστεράς έχουμε αναφερθεί στην πάγια τακτική της να βαδίζει βάσει σχεδίου και να είναι αφοσιωμένη στο να αποσπά όσο το δυνατόν περισσότερα οφέλη και με οποιοδήποτε τρόπο. Ένα ταξίδι στην ελληνική επικράτεια, μερικοί καλοί περιπάτοι σε κάποιες πόλεις αρκούν για τις πρώτες ισχυρές εντυπώσεις.

Η αλήθεια βρίσκεται μπροστά στα μάτια του παρατηρητή και κείται στους τοίχους, στα τοιχία, στις κολώνες, στις προσόψεις κάποιων κτηρίων. Στο παρελθόν, και στο πλαίσιο μίας έρευνας που διεκπεραίωσα, μέτρησα 643 συνθήματα τοίχου με σπρέι στο τετράγωνο που περικλείεται από τις οδούς Πατησίων, Ηπείρου, Αγίου Μελετίου και Αδμήτου. Όποιος αμφιβάλλει μπορεί ο ίδιος να πειραματιστεί για κάποιες ώρες. Το 80% των συνθημάτων προήρχοντο από διάφορες αναρχικές ομάδες. Το υπόλοιπο 20% από ομάδες antifa. Αυτή περίπου η κατάσταση επικρατεί παντού. Ουδέποτε έχει συλληφθεί εξ' αυτών για φθορά ξένης ιδιοκτησίας, πέραν του αισχρού, προκλητικού και απειλητικού περιεχομένου των συνθημάτων. Σε κάθε συνοικία της Αθήνας και σχεδόν κάθε εβδομάδα αναρτώνται τρεις ή τέσσερις διαφορετικές αφίσες με αναρχικό ή αριστεριστικό περιεχόμενο.

Υπάρχουν και κάποιες αφίσες του ΚΚΕ σπανίως δε και του ΣΥΡΙΖΑ. Μέχρι εκεί. Σε τακτική βάση και σε γέφυρες, πλατείες, πάρκα και κατελημμένα κτήρια αναρτώνται πανό από τις ίδιες –και μόνο – ομάδες.

Με αυτή την εικόνα θα υπέθετε κάποιος ότι οι αναρχικοί και οι ακροαριστεροί υποστηρίζονται από τη συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων. Όλοι γνωρίζουν ότι αντίθετα ήταν, είναι και θα είναι μία ισχυρή μειοψηφία. Τι πραγματικά συμβαίνει; «Είναι πολύ καλά οργανωμένοι», αποφαίνονται κάποιοι πολίτες, πατριώτες και μη.

Και η πνευματική τους οκνηρία τους σταματά εκεί. Δεν «το κουράζουν» περαιτέρω. Πράγματι, είναι καλά οργανωμένοι αλλά η καλή οργάνωση κοστίζει.

Ας εξετάσουμε τις αφίσες. Μία φθηνή επιλογή έγχρωμης αφίσας 297×420 mm σε τιράζ 20000 τεμαχίων κοστίζει με ΦΠΑ 810 ευρώ. Εάν υπολογίσουμε τρία θέματα η τιμή είναι 2430 ευρώ. Αυτό είναι το κόστος την εβδομάδα, οπότε το μήνα ανέρχεται σε 9720 ευρώ. Σε προεκλογικές περιόδους τα πολιτικά κόμματα μισθώνουν συνεργεία για να αναρτήσουν τις αφίσες τους. Στην περίπτωση που εξετάζουμε αντιμετωπίζουμε μία μόνιμη κατάσταση.

Απαιτούνται συνεργεία τα οποία πρέπει να βγαίνουν και να κολλάνε τις αφίσες σε μόνιμη βάση.

Αυτοί που διεκπεραιώνουν τις αφισοκολλήσεις δεν μπορούν να είναι «ιδεολόγοι – αγωνιστές» καθότι ούτε αριθμητικά επαρκούν ούτε είναι δυνατόν να ασχολούνται με αυτό συνεχώς.

Συνεπώς, για να ολοκληρωθούν οι αφισοκολλήσεις απαιτούνται συνεργεία που μισθώνονται.

Και εδώ τίθεται ένα ερώτημα: Ποιος τροφοδοτεί οικονομικά αυτές τις «επιχειρήσεις»; Δεν είναι όλοι τους πλουσιόπαιδα που κάνουν συνεχώς «τραβηχτικές» από τους γονείς τους. Επίσης δεν είναι ούτε επιτυχημένοι επαγγελματίες ούτε επιχειρηματίες ώστε να χρηματοδοτούν σε μόνιμη βάση. Ήγουν, από κάποιους παίρνουν χρήματα.

Οι πιθανοί χρηματοδότες είναι δύο κατηγοριών: Είτε κάποιοι πολιτικοί οργανισμοί που έχουν δυνατότητες (ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ) είτε κάποιοι διεθνείς οργανισμοί οι οποίοι επιθυμούν αυτή την κατάσταση στις πόλεις μας.

Δηλαδή την επιβολή της ιδεολογικής τρομοκρατίας. Ο πολίτης βγαίνοντας από την πόρτα του σπιτιού του βλέπει τα προκλητικά και απειλητικά συνθήματα στους τοίχους, βλέπει τις διάφορες αφίσες με την αποκρουστική αισθητική, βλέπει αναρτημένα τα πανό στις πλατείες που κανείς δεν τολμά να αγγίξει.

Τώρα θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψη και κάτι άλλο, εξαιρετικά σημαντικό. Η αποστροφή και φυσική αντίσταση των πολιτών σε αυτή την ιδεολογική τυραννία εκφράζεται με κάποιες σποραδικές αναγραφές εθνικών συνθημάτων από νέους ανθρώπους. Εντός ολίγων ημερών ή και ωρών τα εθνικά συνθήματα έχουν σβηστεί ή αλλοιωθεί.

Λειτουργεί συνεχής επίβλεψη των συνθημάτων σε όλες τις συνοικίες της πόλης και ενεργοποιούνται συνεργεία επιδιόρθωσης. Πρόκειται για επαγγελματική πολιτοφυλακή που δρα με αυτοματισμό.

Ουδέποτε οι αναρχικές ομάδες και οι συλλογικότητες antifa έκρυψαν ότι ανήκουν στην αριστερά.

Οι αναρχικοί θεωρούν επίσημα (indymedia) ότι το ΣΕΚ, η antifa και η ΚΕΕΡΦΑ αποτελούν όμορους χώρους με τον δικό τους. Αυτές οι τακτικές, οι δράσεις και οι συνδιαλλαγές σε συνδυασμό με την προκλητική ανοχή της πολιτείας προδίδουν κάποια ακόμη χαρακτηριστικά της αριστεράς.

Η αριστερά κατατάσσει τους ανθρώπους σε δύο κατηγορίες. Η πρώτη περιλαμβάνει αυτούς που ακολουθούν και τους χρησιμοποιεί αναλόγως. Η δεύτερη, η πολυπληθέστερη, περιλαμβάνει αυτούς που αδιαφορούν ή διαφωνούν. Αυτοί πρέπει να φιμωθούν, να τρομοκρατηθούν και να υποταχθούν. Και μάλιστα στο όνομα του λαού, της «αυτοδιάθεσης» και της «ανυπακοής».

Η εξαπάτηση, η καταπίεση και η συνεχής απόπειρα υποτίμησης της νοημοσύνης των ανθρώπων είναι ηθικά στοιχεία της αριστεράς. Θα το διαπιστώσουμε και στη συνέχεια.

5.

Πάγια τακτική του πονηρού, του ύπουλου και του ευρισκόμενου εν αδίκω είναι να επιτίθεται αιφνιδιαστικά και να καταφέρνει χτυπήματα στα «μαλακά» σημεία με τη μικρότερη αντίσταση. Υποστηρίζουμε ότι αυτή η τακτική αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του ευρύτερου προπαγανδιστικού σχεδιασμού της αριστεράς και δικαιολογούμε αυτή τη θέση διότι:

Συχνά – πυκνά τους βλέπουμε έξω από σχολεία, φροντιστήρια, μέσα σε σχολές μέσης, ανώτερης και ανώτατης εκπαίδευσης, νεανικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις να γυροφέρνουν σαν τις χρυσόμυγες. Οι νέοι και ιδιαίτερα οι μαθητές, λόγω της μικρής ή και ανύπαρκτης εμπειρίας στη διαχείριση των συνειδήσεων, προβάλλουν τη μικρότερη αντίσταση στην προπαγάνδα και είναι εύκολος στόχος για στρατολόγηση.

Είναι το μαλακό υπογάστριο της κοινωνίας, πνευματικά εγκαταλελειμμένο και πολιτικά απροστάτευτο.

Οι πάσης φύσεως αριστεροί – έχοντας αναλάβει αυτόκλητοι και μοναδικοί πολιτικοί καθοδηγητές- δεν ανέχονται την παραμικρή επαφή των νέων με τις εθνικές και κοινωνικές ιδέες και με το παράθυρο στη γνώση της αληθινής Ελληνικής Πολιτείας και παράδοσης. Διαμαρτύρονται, απειλούν, καταγγέλλουν και σκούν σε οποιαδήποτε εμφάνιση Εθνικών και Κοινωνικών ιδεών στους νέους. Η μόνιμη ατάκα τους

εκτοξεύεται προς πάσα κατεύθυνση: «Οι φασίστες δεν θα ριξουν στους νέους το ρατσιστικό τους δηλητήριο». Δεν δέχονται αντιπαράθεση.

Μόνο φίμωση του αληθινού ιδεολογικού αντιπάλου. Και διαθέτουν περίσσιο θράσος για να δικαιολογήσουν την αυταρχική τους στάση ως «δημοκρατική» καθότι με την απαγόρευση και την τρομοκρατία προστατεύουν τους νέους και την κοινωνία από το «φασισμό» και τις «σκοτεινές ιδέες».

Εδώ γεννάται το ερώτημα: γιατί δεν στέκονται ποτέ να αντιπαρατεθούν στα ίσια και να ξεμπροστιάσουν τις «σκοτεινές ιδέες» μία και καλή, γιατί δεν δέχονται να ακουστεί οποιαδήποτε εμπειριστατωμένη άποψη που έχει διαμορφωθεί από διαφορετική ιδεολογική αφετηρία; Μήπως διότι οι ίδιοι οι αριστεροί εκπροσωπούν ιδέες αδύναμες σε δίκαιη αντιπαράθεση; Ή μήπως διότι εκπροσωπούν το σκότος και την εξαπάτηση;

Έτερο χαρακτηριστικό της αριστεράς όταν οι μύθοι της καταρρέουν, είναι να τους διαμορφώνει ανάλογα με τις εξελίξεις της ζωής. Βέβαια, μαζί με τους μύθους καταρρέουν και οι νομοτέλειες, όπως η γραμμική αντίληψη της ιστορίας στην οποία έχουμε αναφερθεί σε σχετικό άρθρο. Επί παραδείγματι ενώ το ΚΚΕ ήταν για δεκαετίες το κόμμα «των εργατών», λόγω έλλειψης νέας πελατείας μετετράπη σε κόμμα «των εργαζόμενων».

Η αριστερά αλλάζει πρόσωπο (ή μάλλον προσωπείο) αφουγκραζόμενη τα πολιτικά και κοινωνικά δεδομένα της εποχής. Μέθοδος η οποία αποσκοπεί σε πολιτικό κέρδος και μόνον. Αυτή η ηθική του πολιτικού αριβισμού δεν παραπέμπει σε συγκροτημένη πολιτική θεωρία αλλά σε ευκαιριακό άρπαγα συνειδήσεων.

Οιοσδήποτε μύθος της αριστεράς ευρίσκεται εν ισχύει, περιβάλλεται υποχρεωτικά από απαραίτητους και σταθερούς συντελεστές επιρροής. Ένας εξ' αυτών είναι η ιερή πεποίθηση της ενότητας για την ευόδωση των αγώνων. Οι αγώνες, βραχυπρόθεσμοι ή μακροπρόθεσμοι προϋποθέτουν ενότητα.

Ενότητα που θα όφειλαν να ενστερνίζονται και να εφαρμόζουν στην πράξη οι διάφοροι που συναπαρτίζουν την νομενκλατούρα της αριστεράτζας. Θα περιοριστούμε στις «εθνικές» εκλογές του 2019 στις οποίες η αριστερά εκπροσωπήθηκε από τους εξής πολιτικούς σχηματισμούς: ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, ΜέΡΑ25, Πλεύση Ελευθερίας, ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α, Λαϊκή Ενότητα, ΚΚΕ(μ-λ), Μ-Λ ΚΚΕ, ΕΕΚ, Ο.Κ.Δ.Ε. Και σε αυτούς θα πρέπει να προστεθούν διάφορες αναρχικές και αριστερίστικες ομάδες (Ρουβίκωνας, ΟΡ.Μ.Α., antifa κλπ) οι οποίες δεν μετείχαν στην εκλογική διαδικασία.

Αυτή ακριβώς η εικόνα συντρίβει τις πομπώδεις αερολογίες των πεφωτισμένων της αριστεράς. Διασπασμένοι για γελοίες αιτίες που ούτε οι ίδιοι έχουν ξεκαθαρίσει στο κεφάλι τους, συντηρούν το δικό τους πολιτικό «μαγαζί» και πορεύονται φουσκώνοντας το εγώ τους. Βολεύουν το υποσυνείδητό τους ως γνήσιοι λαϊκοί ηγέτες, αισθάνονται σπουδαίοι που διακρίνονται από τους άλλους και δίνουν τις εντολές τους, ο καθένας στο ποίμνιό του. Δηλαδή εν τοις πράγμασι η ψυχολογία του νεοφεουδάρχη που καθοδηγείται από το κίνητρο της διάκρισης και της προσωπικής επιβολής.

Ένας άλλος συντελεστής επιρροής που τροφοδοτεί τους αγώνες της αριστεράς για «ελευθερία, ισότητα και δικαιοσύνη» είναι ο διαρκής πόλεμος κατά του φασισμού. Φασισμός με την ακριβή πολιτική έννοια του όρου δεν υπάρχει πουθενά, παρά μόνο για πεπερασμένο χρονικό διάστημα στην Ιταλία. Η αριστερά όμως φρόντισε από μόνη της, να επεκτείνει τον όρο με ύπουλες μεθοδεύσεις ώστε να καταστήσει τους πραγματικούς της αντιπάλους περισσότερο ευάλωτους και αποκρουστικούς. Δεν θέλει να αντιμάχεται τους Εθνικιστές, τους Πατριώτες, τους Ρομαντικούς Μοντερνιστές αλλά τους φασίστες.

Φασίστες δεν υπάρχουν, αλλά βαφτίζονται έτσι όλοι, όσοι υψώνουν ανάστημα ενάντια στην αριστερή ιδεολογική μονοκρατορία. Η αριστερά με εντελώς ανήθικο και αναξιοπρεπή τρόπο προκαταλαμβάνει την εικόνα και προσφωνεί τους ιδεολογικούς της αντιπάλους όπως εκείνη επιθυμεί.

Εάν, πέραν της τετριμμένης συνθηματολογίας, ερωτηθούν αιφνιδιαστικά οι αριστεροί για το τι σημαίνει «φασισμός», οι απαντήσεις θα είναι πολλές και ποικίλες, ανάλογα με τον τρόπο που έχει «βολέψει» τον όρο ο καθένας στο υποσυνείδητό του. Απαντήσεις χωρίς χρονική και ιστορική συνοχή, χωρίς λογικά επιχειρήματα. Εξ αιτίας όμως της μακρόχρονης επήρειας της Ψυχοπολιτικής, υπάρχουν κάποιες έννοιες που έχουν «τυπωθεί» στο ομαδικό ασυνείδητο των αριστερών. Κατ' αυτούς ο φασισμός είναι κάτι που σχετίζεται ή ταυτίζεται με την μισαλλοδοξία, την αδικία και τον ρατσισμό.

Αυτό δε που έχουν επιτύχει τις τελευταίες δεκαετίες είναι η άκριτη αποδοχή τέτοιου τύπου αφορισμών σε ευρέα τμήματα των κοινωνιών, ιδιαίτερα στους φιλελεύθερους και στους πολιτικά αδιάφορους.